

fologizálnak, ólmot öntenek, azaz odamennek a jövőmondó leánykához sorsuk felől kiokosodni. Ime, a mai világ tanácsalansága!

Végül: Pál szembeszállott ezzel a sötét világgal. Szegény jövőmondó leánykát meg akarta szabadítani a szellemektől, melyek rabságukban tartották. De itt beleütközik a harmadik barátságatlan hatalomba. Pénzérdekek állanak a leányka mögött. És jaj annak, ki a pénzt érinteni merészeli! Ezt a leánykát a maga hivatása éppenannyira tönkre teszi, mint manapság az utcai leányzókat a saját hivatásuk. Tönkremennek testben és lélekben. De mi egy emberi élet, ha pénzt lehet belőle keresni. Az üzlet virágozik, a leányka kihasználása jogos. Pál, amikor mégis hozzálát a leányka megszabadításához, azt tapasztalja, hogy az államhatalom is, ahelyett, hogy a leányka mellé állana, rendelkezésre bocsátja magát a leányka kiaknázásához; az apostolt, mint a nyilvános rend zavaróját törvény elé viszik, börtönben és bilincsekbe verve bűnhődik meg támadásáért a pénz háromszor szentséges hatalma miatt. Ime, ez a sötétség nehezdedt rá az akkori világra. De miért értjük mi is olyan jól ezt a történetet? Miért áll olyan közel hozzánk? Mert mi éppen úgy benne élünk és benne járunk ugyanabban a sötétségben.

Ebbe az éjszakába tör be most a fény: „Higyj, az Úr Jézus Krisztusban és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!” Kicsoda Jézus Krisztus? Lehetne-e erre a kérdésre egyszerűbb és kimerítőbb feleletet adni, mint ami itt adva van. Az Jézus Krisztus, akinek hatalma van e világ sötétsége felett. Meglehetne-e mondani világosabban, kinek néz ő minket, mint ahogy itt írva van? Ahol egy-két ember van, mégha tízszer a börtön fenekén feküdnének is, ha ezt a nevet hívják, ha ehhez a névhez ragaszkodnak, ha ennek a névnek erejében a felebaráttal találkoznak, mégha ellenségeik és kinszói is azok, akkor világosság ragyog a világ minden sötétségében. „Higyj az Úr Jézus Krisztusban és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe”. Igen, higyj, menj e név erejével a te időd sötétségébe, tanulj meg bekapaszkodni abba, aki megszabadít téged, ne engedd őt elvenni magadtól senki és semmi által: *van* üdvösség és e névben a *mienk* az; minden elveszett, ha e nevet elhagyod. Ez Jézus Krisztus.

Hátha most azt kérdezzük: *hogyan* jelenti meg Jézus Krisztus az ő nevének erejét? Erre a kérdésre is kapunk itt feleletet.

Azt mondja ez a történet a tömlőctartóról, hogy abban a pillanatban, amint véget akart vetni életének, az apostol szavától találva beugrott, világosságot kért, leborult a Pál lábai elé és ez a nagy kérdés tört elő belőle: „Uraim, mit kell nekem cselekednem, hogy idvezüljek?” Amikor Jézus Krisztus az élet éjszakájába lép, élővé lesz egy kérdés az emberben, egy kérdés, mely minden kérdést magában foglal: *hogyan idvezüljek?* Ha Jézus Krisztussal valóban találkozunk, valami mély bizonytalanságba vettünk, a legvégső pontig vezetünk, ahol már nem tudjuk mit kell tennünk, hogy életünket megszabadítsuk. Sokféle bizonytalanság van közöttünk. Kérdésekben, kétségekben, megrázkódásokban nincs hiány. Mindnyájan tudunk erről a végső kérdezési kényszerről. De ehhez a végső kérdéshez: „mit kell cselekednem, hogy idvezüljek”, olyan kevés közünk van, dacára minden más kérdésünknek. Ez a kérdés nem tör elő a mi időnk megrázkódtatásaiból, ámbár nagyon közelállónak látszik a mi időnkhez; és most az a legreményteljesebb, hogy ez a kérdés ismét kezd közelebb kerülni hozzánk, mint amilyen közel állott az elmúlt szerencsétlen, de magával eltelt századokban. Üdvözülni azt jelenti: megszabadítani. De előbb meg kell tanulnunk, hogy *elveszhetünk* és nemcsak veszhetünk, hanem *elvesztünk*, teljesen, végérvényesen, örökre elvesztünk, ha... igen, ha nem szabadítottunk meg. Elveszhetünk és el kell vesznünk, ez azt jelenti, hogy minden, amit *te* ki tudsz gondolni és meg tudsz tenni, még ha emberfeletti dolog is az, minden hiábavalóság. És megszabadítani azt jelenti: valaki másnak kell lenyúlnia s kívülről és felülről kiragadnia és új talajra állítania téged. Éppen ez az a végső, legegyszerűbb, legelemibb ismeret, mely felvilágított a tömlőctartónak ama félelmetes éjszakában, de amit mi mai emberek még mindig nem tudunk. Helyzetünk nehézségeit sok tekintetben ismerjük. Dicsőítjük magunkat. Vádoljuk magunkat. Elvetjük magunkat. Látok embereket, kik aggodalomban, kétségben és búskomorságban élnek. Látok számtalan embert, akik csaknem összetörnek csekély értékük érzete alatt. De lehet az ember tízszer bizonytalanabb, kétségbeesettebb, talán búskomorabb is, de ez még mindig nem jelenti ezt: *elveszett* ember vagyok. Szerencsétlenek, igen, azok vagyunk, de hogy elveszettek vagyunk, nem ismerjük el. Csak akkor ismerjük el, hogy nemcsak szerencsétlenek, hanem *elveszettek* vagyunk, amikor elismerjük,